

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Karly Trávníčkové a soudkyň JUDr. Táni Šimečkové a JUDr. Anny Hradilové ve věci

žalobkyně: Českomoravský štěrk, a.s., IČO 25502247
sídlem Mokrá 359, 664 04 Mokrá-Horákov

proti

žalovanému: J. Š., narozený XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Zahutou
sídlem Veverí 365/46, 602 00 Brno

o zaplacení částky 1 549 930,15 Kč s přísl., o odvolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. února 2020 č. j. 74 Cm 12/2018-238

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému k rukám jeho advokáta náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 17 908 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala náhrady škody ve výši 1 549 930,15 Kč (výrok I.) a žalobkyni uložil zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 214 896 Kč (výrok II.).
2. Soud prvního stupně vyšel z toho, že:
  - žalovaný byl v době od 27. 4. 2006 do 21. 2. 2013 jednatelem společnosti XXXXX „v likvidaci“, IČO XXXXX, původně XXXXX (dále jen dlužník), od 21. 2. 2013 jej nahradil J.M.
  - dle úplného výpisu z obchodního rejstříku dlužníka byla společnost zapsána dne 27. 4. 2006 s obchodní firmou XXXXX, která změnila obchodní firmu na XXXXX Od 28. 1. 2014 byla společnost v likvidaci,
  - dne 27. 11. 2012 žalobkyně objednala u dlužníka dodávku přístavby přístupové komunikace Mankovice s odkazem na cenovou nabídku dlužníka ze dne 31. 10. 2012, termín dodání byl stanoven ke dni 28. 12. 2012. Dle cenové nabídky cena za objekt SO01 činila 1 532 239 Kč bez DPH a cena za objekt SO02 činila 1 586 836 Kč, termín realizací byl navržen tak, že práce započnou 15. 11. 2012 a termín dokončení díla bude cca květen 2013, v zápise o odevzdání a převzetí díla ze dne 28. 12. 2012, v němž byly uvedeny vady a nedodělky díla, byl termín jejich odstranění stanoven ke dni 10. 4. 2013, fakturou č. FV12/0031 ze dne 31. 12. 2012 dlužník vyúčtoval žalobkyni plnou cenu díla ve výši 3 119 075 Kč bez DPH se splatností do 14. 2. 2013,
  - dne 7. 2. 2013 dlužník oznámil žalobkyni postoupení části pohledávky z titulu smlouvy o dílo vyúčtované fakturou č. FV12/0031 ve výši 2 293 826,20 Kč na věřitele TBG Beton mix a.s. s tím, že ve zbývající částce 825 248,80 Kč zůstává věřitelem žalobkyně dlužník,
  - dne 1. 3. 2013 žalobkyně uhradila společnosti TBG Beton mix a.s. částku 2 293 826,20 Kč a dne 6. 3. 2013 uhradila dlužníkovi částku 825 248,80 Kč,
  - dne 30. 4. 2013 žalobkyně vyzvala dlužníka k odstranění zjištěných vad a nedodělků v dodatečné lhůtě do 15. 6. 2013,
  - dne 26. 4. 2013 bylo u Krajského soudu v Brně zahájeno první (správně druhé) insolvenční řízení na majetek dlužníka pod sp. zn. KSBR 37 INS 11819/2013. Toto řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 16. 7. 2013 č. j. KSBR 37 INS 11819/2013 – A – 11 (první insolvenční řízení na dlužníka bylo zahájeno dne 15. 11. 2010 vedené pod sp. zn. KSBR 44 INS 13595/2010 a pro zpětvzetí insolvenčního návrhu bylo dne 16. 11. 2010 zastaveno),
  - třetí insolvenční řízení na majetek dlužníka bylo vedeno od 29. 1. 2014 pod sp. zn. KSBR 27 INS 2078/2014 a bylo ukončeno zrušením konkursu pro nedostatečný majetek dlužníka usnesením ze dne 18. 6. 2016 č. j. KSBR 27 INS 2078/2014-B-9, které nabylo právní moci dne 3. 2. 2016,
  - dne 25. 1. 2017 byl dlužník vymazán,
  - žaloba na náhradu škody za porušení povinnosti podat insolvenční návrh dle § 98 odst. 1 a § 99 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon, dále „I.Z.“) došla soudu dne 27. 1. 2017.
3. Soud prvního stupně odkazem na přechodná ustanovení § 3036 a § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), dospěl k závěru, že běh promlčecí doby u žalovaného nároku na náhrady škody podléhá v projednávané věci ustanovení § 106 odst. 1, 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 (dále „obč. zák.“). Poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu uvedenou v předcházejícím zrušujícím usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 10. 2019 č. j. 9Cmo 8/2019-2015 a námitku promlčení uplatněnou žalovaným posoudil tak, že pokud se dlužník dostal do úpadku v době do 21. 2. 2013, kdy byl žalovaný

- jednatelům dlužníka a odpovídal by za předmětnou škodu, pak tříletá objektivní promlčecí doba počala běžet nejpozději dne 22. 2. 2013. Nárok uplatněný u soudu dne 27. 1. 2017 tak byl uplatněn po uplynutí objektivní promlčecí doby, která uplynula dne 22. 2. 2016. Pokud se dlužník dostal do úpadku v době po 21. 2. 2013, pak i kdyby byly splněny všechny ostatní předpoklady odpovědnosti podle § 99 I.Z., neodpovídal by za škodu žalovaný, ale jednatel, jemuž vzniklo jednatelské oprávnění po žalovaném, tj. J.M.. Soud prvního stupně se neztotožnil s názorem žalobkyně, že objektivní promlčecí doba počala běžet zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužnice dne 29. 1. 2014, kdy se současně mohla poprvé dozvědět o možném vzniku škody, neboť se jednalo o věřitelský insolvenční návrh a žalobkyně byla jedním z navrhuujících věřitelů, která možný úpadek dlužníka řešila v koordinaci s dalšími navrhovateli již nějakou dobu před podáním insolvenčního návrhu. Pro marné uplynutí promlčecí doby stačí, uběhne-li alespoň jedna z nich. Pokud objektivní promlčecí doba uplynula dne 22. 2. 2016, pak je nárok promlčen, i kdyby se žalobkyně o vzniku škody dověděla později a subjektivní promlčecí počala plynout později. Proto žalobu pro promlčení nároku zamítl.
4. Rozsudek napadla žalobkyně odvoláním, v němž namítala, že soud prvního stupně chybně určil počátek běhu promlčecí lhůty a tím i její konec, neboť v době podání žaloby nárok promlčen nebyl. Soud se nevypořádal s tím, v jakém okamžiku začala běžet promlčecí lhůta a jakými předpisy se řídí právo, k jehož uplatnění se předmětná promlčecí lhůta vztahuje. Dle čl. 13 napadeného rozhodnutí vzal soud prvního stupně do úvahy pouze okamžik, kdy žalovanému zanikla funkce jednatele dlužníka, ačkoliv tento okamžik je pro posouzení promlčení nároku irelevantní. Škoda vzniklá porušením povinnosti dle ust. § 98 I.Z. vzniká dnem, kdy byl podán insolvenční návrh, což vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu např. rozhodnutí sp. zn. 29 Cdo 1212/2016, či sp. zn. 29 Cdo 2356/2016. Do doby zahájení insolvenčního řízení měla žalobkyně za dlužníkem pohledávku, nelze tedy hovořit o škodě. Zahájením insolvenčního řízení dlužníka však ztratila možnost uplatnit svou pohledávku jinak, než přihláškou v insolvenčním řízení. K tomuto okamžiku lze hovořit o dopadu na její jmění, tedy o škodě. Dnem vzniku škody, je den, kdy byl podán insolvenční návrh, tedy den 29. 1. 2014. Protože návrh na zahájení insolvenčního řízení byl podán za účinnosti občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 a ve stejný okamžik vznikla samotná škoda, je pojmově vyloučeno, aby se nárok promlčel ve lhůtách za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb. Dle § 629 odst. 1 o. z. běží obecná promlčecí lhůta tři roky, v projednávané věci skončila dne 29. 1. 2017 a předmětná žaloba byla podána dne 27. 1. 2017, tedy včas. I pokud by na projednávanou věc skutečně dopadala promlčecí doba dle § 106 obč. zák., pak nesouhlasila s tím, že událost, z níž škoda vznikla, musela nastat během trvání funkce jednatele žalovaného a odkázal na závěry rozhodnutí 25 Cdo 2749/2004, 25 Cdo 2232/2004 a 25 Cdo 699/99. Doba, po kterou byl žalovaný jednatel dlužníka, je relevantní pouze s ohledem na posouzení, zda již v době trvání jednatelství žalovaného byl dlužník v úpadku a žalovanému jako jednatele vznikla povinnost podat insolvenční návrh. Dlužník se nacházel v úpadku již v okamžiku uzavření smlouvy o dílo s žalobkyní, žalovaný tak porušil svou zákonnou povinnost podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, čímž mu vznikla povinnost nahradit způsobenou škodu ve smyslu ustanovení § 98 a 99 I.Z. Povinnost podat insolvenční návrh dopadala po převodu obchodního podílu (a s tím spojeného ukončení funkce jednatele) i na nového jednatele. Vymáhání škody po J. M. by bylo neekonomické, neboť měl již v době převodu obchodního podílu bydliště na Obecním úřadě ve Zbýšově. Místo jeho skutečného pobytu je neznámé. Proto se žalobkyně rozhodla škodu vymáhat pouze po žalovaném. Současně se žalobkyni jeví, že pan M. nebyl osobou, která by mohla reálně odkoupit a provozovat obchodní společnost provádějící stavební činnost jako byl úpadce. Převod obchodního podílu žalovaným byl podle všeho účelovým, vedeným pouze snahou vyhnout se povinnostem vyplývajícím ze skutečnosti, že žalovaný převedl společnost XXXXX, „v likvidaci“ k úpadku. Navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci soudu prvního stupně dalšímu řízení.

5. Žalovaný se k odvolání žalobkyně vyjádřil tak, že škoda z porušení povinnosti podat dlužnický insolvenční návrh může vzniknout nejpozději dnem podání insolvenčního návrhu, což neznamená, že jediným možným dnem, kdy škoda vzniká, je právě den podání insolvenčního návrhu. V řízení soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že skončil-li žalovaný ve funkci jednatele dlužníka již ke dni 21. 2. 2013, pak tímto dnem počala běžet objektivní promlčecí lhůta, neboť od tohoto dne již nelze případný pokles míry uspokojení pohledávky žalobce přičítat žalovanému. Právě přičitatelnost poklesu míry uspokojení pohledávky je důvodem, pro který dospěl Nejvyšší soud k závěru o vzniku škody. Pokud jde o otázku aplikace právního předpisu na porušení právní povinnosti plynoucí z § 98 I.Z. žalovaným, pak jednatelem dlužníka byl žalovaný do 21. 2. 2013, tedy výlučně za účinnosti zákona č. 40/1964 obč. zák. Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobce, že by převod podílu na dlužníkovi měl být účelovou snahou vyhnout se tvrzeným povinnostem. Žalovaný již dříve prokázal, že k prodeji zdravé fungující společnosti přistoupil v důsledku svých zdravotních problémů, kvůli nimž byl mimo jiné po podstatnou část závěru roku 2012 v pracovní neschopnosti nebo hospitalizován. Navíc je nesporné, že žalobkyně dlužníkovi plnila teprve poté, co žalovaný skončil ve funkci jednatele dlužníka. Obvinění žalobkyně z jakési účelovosti je proto nelogické. Navrhoval potvrzení napadeného rozsudku.
6. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou, odvolacím důvodem je nesprávné právní posouzení promlčení žalovaného nároku soudem prvního stupně, přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 212, § 212a odst. 1, 2, 3 a 5 o.s.ř.), bez nařízení jednání se souhlasem účastníků (§214 odst. 3 o.s.ř.) dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. Podle ustanovení § 7 I.Z. *nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.*
8. Rozhodným zněním zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu pro přiměřené použití podle ustanovení § 7 I.Z. je občanský soudní řád ve znění účinném od 30. 9. 2017. Rozhodným zněním insolvenčního zákona v přezkoumávané věci je insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 12. 2013.
9. Soud prvního stupně z níže uvedených důvodů správně v projednávané věci vycházel z právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 a pro posouzení promlčení žalovaného nároku správně vyložil přechodná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb. a aplikoval právní úpravu promlčení podle zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013.
10. Podle § 20 odst. 1 obč. zák. *právní úkony právnické osoby ve všech věcech činí ti, kteří k tomu jsou oprávněni smlouvou o zřízení právnické osoby, zakládací listinou nebo zákonem (statutární orgány).*
11. Podle § 133 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku *statutárním orgánem společnosti je jeden nebo více jednatelů. Je-li jednatelů více, je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy jinak.*
12. Podle § 101 obč. zák. *pokud není v dalších ustanoveních uvedeno jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé.*
13. Podle § 106 odst. 1 obč. zák. *právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.*

14. Podle § 106 odst. 2 obč. zák. *nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.*
15. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.
16. Odvolací soud připomíná, že pro věc rozhodná ustanovení § 98 a § 99 I.Z. a ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu k nároku na náhradu škody za nepodání insolvenčního návrhu, jejíž závěry jsou pro věc podstatné, již citoval ve svém předcházejícím zrušujícím usnesení ze dne 9. 10. 2019 č. j. 9Cmo 8/2019-215, na které pro stručnost obsahuje a od uvedených závěrů, z nichž vychází napadené rozhodnutí, se nemá důvod odchylovat. Z těchto závěrů Nejvyššího soudu odvolací soud zdůrazňuje, že přestože institut odpovědnosti dlužníka (resp. jeho statutárního orgánu či dalších osob stanovených zákonem) za škodu (či jinou újmu) způsobenou porušením povinnosti podat insolvenční návrh doznal oproti předcházející úpravě v zákoně o konkursu a vyrovnání četných změn (viz důvody rozsudku sp. zn. 29 Cdo 4269/2014), insolvenční zákon na jeho občanskoprávní povaze ničeho nezměnil. Ani insolvenční zákon neobsahuje vlastní speciální úpravu promlčení, pročez se nadále podpůrně použije úprava zakotvená v občanském zákoníku. Odpovědnost osob uvedených v § 98 I.Z. za porušení povinnosti podat insolvenční návrh je obecnou občanskoprávní odpovědností za škodu založenou na presumpci zavinění, s možností dotčených osob se této odpovědnosti zprostit. Má-li být náhrada škody či jiné újmy ve formě peněžitého plnění poskytnuta v rozsahu odpovídajícím rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel, pak dnem, kdy taková škoda vznikla (nejpozději mohla vzniknout), je den, kdy byl podán insolvenční návrh. Od tohoto dne totiž již případný pokles míry uspokojení věřitelovy pohledávky z majetku dlužníka nelze odvozovat od porušení povinnosti podat insolvenční návrh.
17. Odvolací soud shrnuje, že pro věc je rozhodné, že insolvenční řízení na majetek dlužníka společnosti XXXXX „v likvidaci“ bylo zahájeno dne 29. 1. 2014 věřitelským insolvenčním návrhem, mimo jiné též žalobkyně, a bylo vedeno pod sp. zn. 27 INS 2078/2014. Žalobkyně do tohoto insolvenčního řízení přihlásila svou pohledávku ve výši 1 549 930,15 Kč, která byla v plně přihlášené výši zjištěna a v insolvenčním řízení nebyla ani zčásti uspokojena. Insolvenční řízení bylo ukončeno zrušením konkursu pro nedostatečný majetek dlužníka usnesením ze dne 18. 6. 2016, které nabylo právní moci dne 3. 2. 2016. Dne 25. 1. 2017 byla společnost vymazána. V době od 27. 4. 2006 do 21. 2. 2013 byl žalovaný jediným jednatelem dlužníka, od 21. 2. 2013 byl jednatelem dlužníka J.M.. Žaloba byla podána u soudu dne 27. 1. 2017. Žalovaný vznesl námitku promlčení žalovaného nároku, kterou žalobkyně považuje nedůvodnou, neboť škoda jí vznikla zahájením insolvenčního řízení dne 29. 1. 2014 a od tohoto data běží tříletá promlčecí lhůta podle § 629 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku.
18. Žalobkyně v odvolání přelichotivě odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2016 sp. zn. 29 Cdo 1212/2016 a usnesení ze dne 26. 7. 2016 sp. zn. 29 Cdo 2356/2016, ovšem jeho závěry, že dnem, kdy vznikla škoda porušením povinnosti podat insolvenční návrh (nejpozději mohla vzniknout) je den, kdy byl podán insolvenční návrh, si vykládá nesprávně. Zjevně totiž přehlíží význam slova „nejpozději“, což znamená, že den zahájení insolvenčního řízení je nejzazším dnem, kdy škoda mohla vzniknout, neboť od tohoto dne již případný pokles míry uspokojení věřitelovy pohledávky z majetku dlužníka nelze odvozovat od porušení povinnosti podat insolvenční návrh.

19. Žalobkyně rovněž přílehavě odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2000 sp. zn. 25 Cdo 699/99, že u práva na náhradu škody je stanovena dvojitá kombinovaná promlčecí doba, a to subjektivní a objektivní. Jejich počátek je stanoven odlišně; objektivní promlčecí doba běží od tzv. škodné události, subjektivní pak ode dne, kdy se poškozený dozví o vzniklé škodě a kdo za ni odpovídá. Jejich vzájemný vztah je takový, že jsou na sobě nezávislé co do svého běhu, jeho počátku i konce, a skončí-li běh jedné z nich, právo se promlčí bez ohledu na druhou promlčecí dobu. Nejvyšší soud dále uvedl, že škoda je majetková újma, která je objektivně vyjádřena penězi a znamená zmenšení majetku poškozeného. Počátek běhu objektivní promlčecí doby (§ 106 odst. 2 obč. zák.) je vázán na událost, z níž škoda vznikla. Tento pojem (škodná událost) je třeba vykládat tak, že zahrnuje nejen protiprávní úkon či zákonem zvlášť kvalifikovanou událost, které vedly ke vzniku škody, nýbrž i vznik škody samotné. Událost, z níž škoda vznikla, nelze totiž ztotožňovat jen s protiprávním úkonem či událostí vyvolávající škodu, neboť tak by mohla objektivní promlčecí doba začít běžet dříve, než ke škodě na majetku vůbec došlo. S těmito závěry je rozhodnutí soudu prvního stupně rovněž v souladu.
20. Soud prvního stupně se vypořádal s počátkem běhu objektivní promlčecí doby podle zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 tak, že její počátek stanovil správně k datu, kdy žalovanému zanikla funkce jednatele dlužníka dne 21. 2. 2013. Jednatel je totiž výkonným orgánem, kterému přísluší jednat jménem společnosti s ručením omezeným navenek a řídit společnost v běžných záležitostech ve vnitřních vztazích. Pokud je jednatel pouze jeden, je sám statutárním orgánem. Jednání tohoto statutárního orgánu je jednáním právnické osoby samé, nejde o zastoupení. Rozsah jednatelské působnosti zahrnuje všechny věci dané právnické osoby, tedy i oprávnění podat jménem společnosti insolvenční návrh. Žalovaný skončil ve funkci jednatele dlužníka dne 21. 2. 2013 a po tomto datu již nebyl osobou oprávněnou za dlužníka jednat a podat insolvenční návrh, neboť tato oprávnění a povinnost jednat jménem dlužníka přešla nového jednatele J. M.
21. Správný je proto závěr soudu prvního stupně, že v projednávané věci je nejzazším dnem, kdy jednáním žalovaného mohla (nejpozději) vzniknout žalobkyni škoda porušením povinnosti podat insolvenční návrh, den kdy skončil ve funkci jednatele dlužníka, tedy den 21. 2. 2013. Od následujícího dne počala běžet objektivní promlčecí doba k uplatnění nároku na náhradu škody podle § 99 I.Z. vůči žalovanému, byť by se žalobkyně dozvěděla o vzniku škody až v souvislosti se zpracováním věřitelského insolvenčního návrhu a jeho podáním u soudu dne 29. 1. 2014. Proto je správný závěr, že promlčení se v projednávané věci řídí v souladu s přechodnými ustanoveními § 3036 a § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb. občanským zákoníkem č. 40/1964 Sb. účinným do 31. 12. 2013 a to ustanovením § 106 odst. 2 obč. zák., za jehož účinnosti mohla jednáním žalovaného vzniknout žalobkyni škoda a současně počala běžet objektivní tříletá promlčecí doba. Soud prvního stupně rovněž správně vysvětlil, že u práva na náhradu škody je stanovena dvojitá kombinovaná promlčecí doba, subjektivní a objektivní, jejichž počátek je stanoven odlišně a jsou na sobě nezávislé co do svého běhu, jeho počátku i konce. Skončí-li běh jedné z nich, právo se promlčí bez ohledu na druhou promlčecí dobu. Proto skončil-li běh objektivní promlčecí doby dne 22. 2. 2016, před zahájením tohoto řízení, pro nadbytečnost se již správně nezabýval přesným počátkem běhu subjektivní promlčecí doby, která počala běžet nejpozději dne 29. 1. 2014.
22. Pokud by skutečně škoda vznikla až dnem, kdy byl podán insolvenční návrh, tedy 29. 1. 2014, pak soud prvního stupně správně doplnil, že za tuto škodu by odpovídal v té době platný jednatel dlužnice J.M. a žalovaný by nebyl v projednávané věci osobou pasivně legitimovanou.
23. Žalobkyně před soudem prvního stupně netvrdila, že by žalovaný způsobil škodu úmyslně. Soud prvního stupně účastníkům po zrušení předchozího rozsudku odvolacím soudem pečlivě předestřel svůj právní názor na věc, který zaprotokoloval a účastníkům poskytl dostatečný prostor se k němu

vyjádřit, případně doplnit tvrzení. Žalobkyně před soudem prvního stupně netvrdila úmysl žalovaného způsobit žalobkyni škodu porušením povinnosti podle § 98 I.Z., proto je námitka účelového převodu společnosti žalovaným s cílem vyhnout se povinností vyplývajícím ze skutečnosti, že žalovaný přivedl dlužníka do úpadku, uplatněná až v odvolacím řízení podle § 205a o.s.ř. nepřijatelná.

24. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. včetně náhrady nákladů řízení za řízení před soudem prvního stupně, které soud určil ve správné výši.
25. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalovanému přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení za 1 úkon právní pomoci, vyjádření k odvolání žalobkyně, kdy sazba za jeden úkon právní pomoci činí 14 500 Kč podle § 7 bodu 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., paušální náhradu ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., vše navýšené o 21 % DPH ve výši 3 108 Kč, celkem 17 908 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud (§ 237, § 239, § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Olomouc 24. června 2020

JUDr. Karla Trávníčková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Jahodová.